

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **D. G. narozeného X,**
státní příslušnost Ukrajina
bytem v ČR X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha
7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2019, čj. OAM-250/LE-LE05-LE24-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) ze dne 13. 12. 2019, čj. OAM-250/LE-LE05-LE24-2018, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

§ 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalobce, původně zastoupen advokátkou, v podané žalobě namítl nesprávné posouzení udělení mezinárodní ochrany podle § 12 a 14a zákona o azylu. Dále namítl porušení § 2 a 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce s odkazem na svůj azylový příběh namítl, že mu ve vlasti hrozí nebezpečí pronásledování a vážné újmy na zdraví a životě za jeho údajné separatistické a pro ruské názory, přestože je žalobce apolitický a politika ho nezajímá; odkázal přitom na příběh s jeho kamarádem A. I. a O. P. *(toto jméno je na různých místech spisu soudního i správního psáno i jiným způsobem – P., P. - soud však použil způsob psaní, kterým vlastnoručně napsal jméno této osoby žalobce při podání žádosti o mezinárodní ochranu – pozn. soudu)*, který uvedl u pohovoru k žádosti, a z něhož vyplynulo, že P. udal žalobce ukrajinské tajné službě za to, že mu nevadilo, že I. odjel válčit do Donbasu.
4. Dále žalobce uvedl, že mu hrozí též pronásledování z náboženských důvodů, neboť žalobce vyznává víru Svědků Jehovových. Tuto organizaci Rusko zakázalo v roce 2017, Nejvyšší soud Ruské federace ji prohlásil za extrémistickou skupinu a desítky lidí obvinil z trestního činu a odsoudil k dlouhým trestům odnětí svobody kvůli praktikování víry. Od roku 2015 se opakují útoky na vyznavače této víry zejména na východě země. Žalobce pochází ze Sumské oblasti, která sousedí s Ruskem, Žalobce toto vyznání praktikuje v ČR, studuje Bibli a pravidelně navštěvuje shromáždění Svědků Jehovových v Praze - Stodůlkách. Uvedenou skutečnost může potvrdit i jeho známý, Mykola Korposhy, který poskytl též čestné prohlášení ze dne 26. 2. 2019. Žalovaný tak dle názoru žalobce nezjistil objektivně stav věci.
5. Žalobce dále namítl, že v jeho případě byly splněny též podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Válka na Ukrajině nepochybně splňuje znaky konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ještě i dnes umírají lidé na Ukrajině v důsledku nevybouchnuté munice, min či nenadálých vojenských operací. Žalobce tak má oprávněný strach se do vlasti vrátit.
6. Žalobce odkázal na čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), který chrání před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Dále odkázal na čl. 31 Listiny, který chrání zdraví. Hrozí porušení základního lidského práva na životní prostředí. Na jihovýchodě Ukrajiny v oblasti Doněcka se totiž nachází úložiště radioaktivního odpadu. Dále je v oblasti Doněcka a Luhanska omezený přístup k vodě, kvůli opakovaným poškozením vodovodního potrubí v důsledku probíhající války. Žalobce se rovněž domnívá, že bylo zasaženo jeho právo podle čl. 1 Listiny. V souvislosti s těmito články Listiny žalobce poukázal dále na její čl. 42 odst. 2, podle kterého lidských práv a základních svobod v ČR požívají také cizinci. Postupem žalovaného byl též porušen čl. 2 a 3 Listiny. Dále žalobce odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 630/16, z něhož část také citoval. Žalobce dodal, že bude nucen opustit Českou republiku bez nezletilého staršího syna, kterému bylo prodlouženo studentské vízum, bez existence domova a práce na Ukrajině, a zejména proti své vůli.
7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a aby žalobci udělil mezinárodní ochranu.

II. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v podstatě zopakoval závěry, které uvedl v napadeném rozhodnutí. Upozornil na rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 18. 10. 2018 a poukázal na účelovost žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Dále uvedl, že v souladu s judikaturou, na kterou odkázal, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (doplňkové ochrany) skutečnost, že žalobce zde má přítelkyni, která má povolen trvalý pobyt. Dodal, že dle aktuálních informací o Ukrajině se navíc zlepšuje i tamní bezpečnostní situace. Zdůraznil, že i při posuzování žádosti žalobce vycházel z aktuálních informací o zemi jeho původu.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Replika žalobce

10. Žalobce zaslal soudu dne 20. 3. 2020 repliku. V ní zopakoval, že žalovaný nezohlednil tu část jeho výpovědi, kde mluvil o kamarádovi P., který žalobce nahlásil tajné službě na Ukrajině a která ho hledá. Dále se ohradil proti závěru žalovaného, že v ČR zneužíval systém v ČR; o mezinárodní ochranu požádal teprve poté, co mu začal P. vyhrožovat, a kdy se začal cítit být ohrožen. V této souvislosti navrhl výslech P., avšak neví, kde se tato osoba v současnosti nachází.
11. Žalobce dále uvedl, že v případě jeho návratu do vlasti mu na hranicích hrozí okamžité zatčení, protože nenastoupil vojenskou službu a odmítl účast v bojích na Krymu.
12. Žalobce dále namítl paušálnost tvrzení žalovaného ohledně žalobcova soukromého a rodinného života. Se svou partnerkou, cizí státní příslušnicí, se pokusil v ČR uzavřít manželství, avšak matriční úřady mu sdělily, že tak lze učinit jen s pasem, který je v důsledku vedení řízení o mezinárodní ochraně u žalovaného. Tvrzení žalovaného, v němž poukázal na uložené správní vyhoštění žalobci a skutečnost, že sám žalobce deklaroval, že na jaře 2019 chtěl odcestovat do vlasti, žalobce prohlásil za tendenční a bez faktických podkladů.
13. Žalobce se neztotožnil ani s tvrzeními žalovaného o demokratickém systému na Ukrajině a možnostech účinně se domáhat ochrany ve vlasti žalobce. Zopakoval, že po překročení hranic bude okamžitě zadržen, poté nebudou akceptována jeho práva a bude terčem útoků pro své vyznání, a dále pro to, že neodvedl vojenskou službu.
14. Žalobce současně požádal o nařízení ústního jednání v jeho věci a ustanovení tlumočníka do jazyka ukrajinského.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
16. Soud k projednání věci nařídil ústní jednání na den 15. 3. 2021, které posléze odročil na den 29. 3. 2021 z důvodu zhoršené epidemiologické situace na pracovišti a potřebě ustanovit tlumočníka. V mezidobí dne 10. 3. 2021 soud obdržel sdělení zástupkyně žalobce, že

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobce vypověděl plnou moc a na jednání se dostaví osobně sám. Dne 18. 3. 2021 soud dále obdržel omluvu žalovaného z jednání s tím, že trvá na zamítnutí žaloby a náhradu termínu nepožadoval.

17. Soud též žalobci k jeho žádosti ustanovil usnesením ze dne 15. 3. 2021, čj. 1 Az 4/2021-39, tlumočníci do jazyka ukrajinského. Po zahájení ústního jednání a ztotožnění osob přítomných v jednací síni však žalobce prohlásil, že tlumočení nepožaduje a česky rozumí dobře.
18. Žalobce v rámci přednesu žaloby uvedl, že s obsahem žaloby nesouhlasí, neboť část z ní není pravdivá a tyto důvody „*vymyslela advokátka*“. K výslovnému dotazu soudu pak žalobce sdělil, že proti napadenému rozhodnutí brojí pouze v rozsahu týkající se jeho obav z pronásledování ukrajinskou tajnou službou v důsledku udání, které na něj podal jeho kamarád P. Dále žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí, protože nezohlednil jeho dlouhodobý vztah s přítelkyní z Běloruska, který trvá již rok a půl, a s kterou bydlí a chce s ní tady zůstat žít. Žalobce výslovně popřel, že by měl syna, jak bylo uvedeno v žalobě; žalobce nemá žádné děti. Rovněž popřel, že by namítal své právo na životní prostředí. Žalobce je politicky neutrální, pokoušel se zde legalizovat pobyt, ale nepodařilo se mu to. Docházel na čtení Bible u Svědků Jehovových na Praze 3 od roku 2011, avšak není jejich plným členem, neboť není křtěný a s ohledem na svou homosexuální epizodu z minulosti byl ústně vyloučen. V současnosti se může účastnit čtení a studia Bible online. V případě návratu do vlasti se obává hlavně ekonomických podmínek; v ČR žil posledních 13 let. Žádné jiné návrhy důkazů nemá, v případě zamítnutí žaloby by mohl odjet do Běloruska za rodinou přítelkyně. Žádá soud, aby mu pomohl, aby mu prodloužil čas k tomu, aby si zde uspořádal rodinný život.
19. Z výše uvedeného žalobního přednesu žalobce při ústním jednání vyplynulo, že předmět řízení oproti původně podané žalobě žalobce požadoval zúžit, a to na dvě otázky: (1) obavy z pronásledování v důsledku udání jeho osoby u ukrajinské tajné služby, a dále (2) újmy, která by mohla být způsobena jeho soukromému a rodinnému životu, kdyby musel vycestovat do vlasti. V tomto rozsahu soud tedy napadené rozhodnutí přezkoumal.
20. Soud po zohlednění skutečností, které vyplynuly z vyjádření žalobce při jednání a z obsahu správního spisu, v konfrontaci ze žalobními námitkami, přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Vycházel při tom z následující právní úpravy.
21. Podle § 12 zákona o azylu [a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. Podle § 14a odst. 1 téhož zákona [d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Co se považuje za vážnou újmu, stanoví odstavec 2 tohoto ustanovení [a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.].

23. Z předloženého správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti.
24. Žalobci bylo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 18. 10. 2018, čj. KRPA-393165-20/ČJ-2018-000022, uloženo správní vyhoštění v délce 3 let, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
25. Dne 20. 10. 2018 žalobce požádal o mezinárodní ochranu v zajišťovacím zařízení. Prohlásil, že v ČR bydlí jeho žena, kterou si chce vzít. Jeho kamarád A. I. odjel v roce 2009 – 2011 do Donbasu do války. Je s ním v kontaktu a pro Ukrajinu je proto zrádce. Jejich společný kamarád O. P. ho již dávno nahlásil na Ukrajině jako zrádce. Dále uvedl, že v ČR půlku svého života bydlí a pracuje, chce se změnit k lepšímu, žít v ČR, platit daně a být slušným.
26. Protože byl žalobce v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění zajištěn, byl poté, co podal žádost o mezinárodní ochranu, zajištěn podle zákona o azylu rozhodnutím ze dne 23. 10. 2018, čj. OAM-250/LE-LE05-LE30-PS-2018.
27. Dne 25. 10. 2018 poskytl žalobce údaje ke své žádosti, z nichž mimo jiné vyplynulo, že pochází ze Sumské oblasti Ukrajiny z města Ochtyrka a v současnosti se hlásí k víře Svědků Jehovových. Z Ukrajiny odjel v lednu 2009. Již dříve neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu v září 2009 v ČR. Je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení. K důvodem žádosti uvedl, že mu hrozí kriminál, protože jeden jeho kamarád – A. I. – válčí na Ukrajině v Donbasu, tento kamarád je občanem Kazachstánu. Žalobce s ním udržuje kontakt a na Ukrajině za to zavírají. Protože šel I. do války proti Ukrajině, společný známý žalobce a I. – O. P., se „naštval“, že je žalobce s ním v kontaktu, a udal žalobce ukrajinské tajné službě, která to považuje za podporu terorismu.
28. Dne 31. 1. 2019 byl se žalobcem proveden pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu. V něm žalobce potvrdil, že do ČR přijel z Ukrajiny v lednu 2009 a od té doby žil pořád v ČR. Z vlasti vycestoval z důvodu, že se chtěl podívat do zahraničí a do ČR, nikdy zde nebyl. Vycestoval bez problémů. K důvodům žádosti uvedl, že mu hrozí trestání za ten skutek, který neprovedl. Žalobce zopakoval, že jeho kamarád A. I. se rozhodl odjet do války na Ukrajinu, a když to zjistil jejich společný známý O. P., byl rozčarován a od té doby se žalobcem již nemluvil, jen trochu spolu občas volali. P. nejdříve v reakci na tuto informaci chtěl také narukovat a I. jít zabít, poté se rozhodl, že jej nahlásí ukrajinské tajné službě, a uvede i žalobce jako jeho spojence, protože jsou kamarádi a proto, že žalobci nevadilo I. chování. Poté si spolu jen občas volali nebo pili. Poté, v roce 2016 P. žalobci volal, že je udal tajné službě. Žalobce důkazy nemá, ale myslí si, že to vážně udělal. S I. si žalobce občas napíše, jak se má on a jeho rodina. K dotazu správního orgánu, zda se nějak projevil, že ho známý udal tajné službě, žalobce odpověděl, že neví, ale matka mu říkala, že jej doma hledali nějakí lidé, vstoupili do bytu, a když viděli, že je prázdný, odešli. Ale to asi nebylo s tím spojené. Jinak se to neprojevilo, protože žalobce žije v ČR. Na otázku, proč by měla ukrajinská tajná služba o žalobce zájem, žalobce uvedl, že neví, ale když jej

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

známý udal, tak to tam evidují. Tajná služba má zájem o každého, prostě taková je vláda. Žalobce považují za zrádce proto, že si myslí, že válku podporuje. Něco jiného je také, když člověka udají, spoustu lidí totiž nikdo nenahlásí. Žalobce přesně neví, co P. tajné službě uvedl, i ohledně toho, jak údajně podporuje válku; pouze se tak domnívá. Žalobce se nejvíce bojí, že je považován za zrádce.

29. V průběhu pohovoru žalobce ještě několikrát zopakoval, že netuší, co o něm P. konkrétně nahlásil, ale má z toho obavu.
30. Dále žalobce při pohovoru uvedl, že chce dodat, že dostal opakovaně povolání do armády, tři nebo čtyřikrát, převzala to jeho matka, jemu předala jen ústní vzkaz, asi v roce 2014 nebo 2015. Správní orgán se žalobce dotázal, proč by mu mělo hrozit stíhání, když rozkaz nepřevzal, a žalobce odpověděl, že stačí i důvod, že rozkaz nepřevzal, k tomu, aby jej hledala tajná služba. Teď mu za to stíhání nehrozí, ale v blízké budoucnosti hrozí to, že se to stane. Může se to stát kdykoliv, i když již není vyhlášena mobilizace.
31. Dále žalobce v pohovoru uvedl, že vyznává víru Svědků Jehovových, není sice jejich křtěný bratr, ale začal studovat Bibli, když mu bylo kolem 25 let, někdy v roce 2011, studoval doma, pak asi půl roku chodil do sboru, a pokračoval až do svých 29-30 let. V poslední době ale již málokdy, protože má nějaké myšlenky. Musí si nastavit život tak, aby odpovídal křesťanským normám. Do této církve vstoupil, protože byl zklamaný ze života, byl špatný a špinavý. K tomu žalobce dodal, že v době, kdy bydlel s I., byli si blízcí, a pak se „*pod vlivem alkoholu spolu vyspali*“. Od té doby už měl žalobce pocit, že jeho život není normální. Nebyl způsob, jak s tím skončit. I. to ale vyhovovalo. Žalobce si myslel, že když bude studovat Bibli, že mu to pomůže. Když I. odjel, žalobce se vrátil k normálnímu životu, seznámil se s přítelkyní, myslí si, že mu pomohlo jen studium Bible.
32. Žalobce pokračoval, že pokud v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu uváděl jako azylově relevantní právě důvody homosexuality, to nebyla pravda. Nikdy si však nemyslel, že se mu to nakonec opravdu stane. Žalobce k dotazu správního orgánu uvedl, že si uvědomuje oslabení věrohodnosti jeho výpovědi, avšak na začátku pohovoru byl poučen, že má uvádět jen pravdivé informace, proto tak činí. V minulosti byl mladý a hloupý, proto se teď přiznal. Vztah s I. však žalobce nechce uvádět jako důvod jeho aktuální žádosti. Uvádí to proto, že je to jeho největší hřích, nikdo o tom neví, ani v církvi. Chce to vymazat z paměti. K dotazu správního orgánu, proč žalobce v předchozí žádosti uváděl nepravdivé skutečnosti, žalobce uvedl, že se vyhýbal správnímu vyhoštění. Teď by taky třeba nepožádal o azyl, kdyby žalobce nechtyli. Ale teď by musel vycestovat. Souhlasí s tím, že se chtěl vyhnout správnímu vyhoštění. Ale teď se vše změnilo.
33. Ke své žádosti žalobce ještě v pohovoru závěrem dodal, že má rád svoji ženu a chtěl by s ní tady zůstat. Mohl by doložit též spoustu dokumentů, např. že chodí do církve, nebo že I. je ve vojenské službě, neví ale, jak by doložil P.
34. Dále žalobce žalovanému zaslal několik fotek, na nichž byl vytištěný text v cizím jazyce a doprovodné fotky z armádního prostředí. Fotky nebyly nijak označeny. Tyto fotky dal žalovaný přeložit a zjistil, že jde o novinové články týkající se mobilizace na Ukrajině v roce 2015 a dále následků osob, které se vyhýbaly vojenské službě.
35. Přípisem žalovaného ze dne 25. 2. 2019 byl žalobce předvolán k seznámení se s podklady pro rozhodnutí na den 14. 3. 2019. Uvedená výzva byla žalobci doručena vyvěšením na úřední desce žalovaného, neboť písemnost byla vrácena jako nedoručená. Správní spis dále

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

obsahuje úřední záznam ze dne 14. 3. 2019 o tom, že žalobce se k seznámení se s podklady nedostavil.

36. Žalovaný poté dne 13. 12. 2019 vydal napadené rozhodnutí, které si žalobce osobně převzal dne 9. 1. 2020, kdy toto rozhodnutí také nabylo právní moci.
37. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalovaný si k žádosti žalobce o mezinárodní ochranu opatřil informace o zemi původu, konkrétně informaci OAMP ze dne 14. 9. 2018 – Ukrajina: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, dále informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 5. 2018 k čj. MV-7576-4/OAM-2018 – Ukrajina: Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti – Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, a informace z Velvyslanectví Ukrajiny v ČR, nedatováno, z webové stránky uloženo 12. 6. 2018 – Ukrajina: vyhotovení cestovního pasu občana Ukrajiny pro výjezd do zahraničí.
38. Na podkladě zjištěných skutečností učinil soud následující právní závěry.
39. Soud nejdříve posoudil námitku (1), tj. zda v případě žalobce byly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu v důsledku obavy z pronásledování ukrajinskou tajnou službou z důvodu, že žalobce je v kontaktu s mužem sloužícím vojenskou službu v proruských jednotkách v Donbasu.
40. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí k důvodu žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 12 písm. b) vyjádřil na str. 6 až 9. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nemůže pocítovat důvodnou obavu z důvodů podle citovaného ustanovení, natož z důvodu pronásledování tajnou službou. V případě jeho azylového příběhu týkajícího se kamarádů I. a P. jde dle názoru žalovaného pouze o nepodložené domněnky žalobce, což žalobce ostatně sám ve svém pohovoru k žádosti připustil. Žalobci totiž ani není známo, zda jej P. skutečně udal, a nepoukázal na žádné skutečnosti, které by svědčily o jeho stíhání či jakékoliv jiné hrozbě na Ukrajině. Žalobce přitom sám výslovně uvedl, že n Ukrajině žádnému stíhání vystaven není a kdyby nebyl opětovně zadržen policií, o udělení mezinárodní ochrany by nepožádal. Takové jednání rozhodně nevypovídá o jakémkoliv jeho reálně pocítovaném strachu z pronásledování, kterému by mohl ve vlasti po návratu čelit. Žalovaný z podkladů, které si opatřil pro rozhodnutí o zemi původu žalobce, zjistil, že Ukrajina je země s otevřeným demokratickým systémem, pokud by se její občan cítil být poškozen na svých právech či svobodách, může se účinně domáhat jejich ochrany u příslušných státních orgánů. Na Ukrajině dále působí celá řada místních i mezinárodních lidskoprávních organizací, na které se lze rovněž v případě potřeby obrátit.
41. Žalovaný dále zohlednil skutečnost doloženou ve správním spisu, a sice že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 18. 10. 2018 uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území v délce 3 let. Žalovaný upozornil, že žalobce v rámci uvedeného řízení vypověděl, že mu není známá žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území ČR, a naopak uvedl, že se chce dobrovolně na Ukrajinu vrátit, kam chtěl odcestovat na jaře 2019. Žalovaný dále vyšel též z informací, které žalobce sdělil při podání své první žádosti o mezinárodní ochranu, kde uváděl svou homosexuální orientaci, avšak v pohovoru o právě projednávané žádosti tato tvrzení prohlásil za nepravdivá s tím, že se chtěl vyhnout tehdejšímu správnímu vyhoštění. Pokud tedy nyní žalobce pouhé dva dny poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění, kde tvrdil, že hodlal sám do vlasti vycestovat dobrovolně a nic mu tam nehrozí, následně tvrdí opak, žalovaný tyto skutečnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vyhodnotil jako zcela účelové, kdy na zčásti pravdivých skutečnostech vykonstruoval nový azylový příběh s cílem znemožnit, či alespoň oddálit jemu hrozící nucené vycestování z ČR. Účelovost obou svých dosavadních žádostí o mezinárodní ochranu žalobce sám připustil a otevřeně přiznal. Uvedené závěry pak žalovaný vztáhl i posouzení tohoto důvodu žádosti žalobce z pohledu tzv. doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, na str. 11 napadeného rozhodnutí.

42. Žalovaný pak neshledal v případě žalobce ani relevanci některého z dalších taxativně vymezených důvodů v § 12 písm. b) zákona o azylu. Homosexuální orientaci žalobce zpětně výslovně popřel, i když takový vztah následně prožil. V současnosti však žalobce žije se ženou, jak sám prohlásil, a chce si ji vzít. Žalovaný proto odmítl, že by žalobce mohl být ve vlasti pronásledován z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině (homosexuálů). Žalovaný též na základě zjištění z vlastního pohovoru žalobce k žádosti vyloučil, že by mohl být pronásledován z důvodu svého náboženství, neboť žalobce není členem této církve a víru nijak nepraktikuje. Rovněž žalobce opakovaně uváděl, že je politicky neutrální, a proto žalovaný dospěl k závěru, že nemůže být ve vlasti pronásledován ani z důvodu svých politických názorů. Výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je konečný (taxativní), a proto jiná tvrzení žalobce (např. že v ČR žije velkou část svého života, chce se změnit k lepšímu a chce zde žít i se svou partnerkou a platit daně) nelze podřadit pod žádný z těchto důvodů a udělení mezinárodní ochrany podle tohoto ustanovení nelze rozšiřovat o jiné důvody, než tam uvedené. *(Žalovaný se dále v této části zabýval i tvrzeními žalobce o obavách z návratu v důsledku nesplnění vojenské služby, a dále též zhoršenou bezpečnostní situací na východě Ukrajiny, která však nebyla místem posledního pobytu žalobce ve vlasti. Tyto skutečnosti však soud blíže neuvádí, neboť nejsou z hlediska předmětu tohoto řízení poté, co jej žalobce upravit na ústním jednání, relevantní – pozn. soudu).*
43. Soud se zcela ztotožňuje s uvedenými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky podle § 12 písm. b) zákona o azylu a odkazuje na ně. Soud s ohledem na obsah výpovědi žalobce při pohovoru dne 31. 1. 2019 přisvědčuje žalovanému, že obavy z pronásledování ukrajinskou tajnou službou nejsou jakkoliv podložené, a žalobce dle svých vlastních tvrzení žádné důsledky údajného udání své osoby nepocítil. Jde jen o jeho domněnky, které vyplývají zřejmě z toho, že se nechal zastrašit svým kamarádem a uvěřil mu, že jej udal tajné službě na Ukrajině. Z žalovaným shromážděných aktuálních zpráv o zemi původu žalobce přitom nijak nevyplývalo, že by byly osoby, které jsou v kontaktu s osobami účastnicími se konfliktu na východě Ukrajiny jakkoliv tajnou službou monitorovány, pronásledovány, či jinak stíhány. K tomu soud dodává, že žalobce nijak nedoložil, a to ani v řízení před soudem, že je, nebo v době podání své druhé žádosti byl, v písemném kontaktu s I., a o čem si psali. Pokud žalobce tvrdil, že si psali o tom, jak se má on a jeho rodina, nemohl soud samotnou skutečnost, že si psali, vyhodnotit jinak, než že nemohlo jít o takovou skutečnost, která by zakládala důvodnou obavu z pronásledování žalobce orgány jeho vlastní země, a to především s ohledem na informace zjištěné o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobce a s ohledem na žalobcem deklarovanou politickou neutralitu.
44. Soud dále dodává, že žalobce měl možnost v průběhu celého řízení svá tvrzení prokazovat a navrhopvat důkazy. Ze správního spisu však vyplývalo, že obsah opatřených zpráv žalovaným o zemi původu žalobce nijak nerozporeval, ani nedokládal jiné relevantní informace zpochybňující informace shromážděné žalovaným. Žalobce se navíc ani nedostavil k seznámení se s podklady. Důkazy, které žalobce žalovanému zaslal (fotky

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

s textem v cizím jazyce), žalovaný nechal přeložit, a z jejich obsahu zjistil, že nejsou pro věc žalobce relevantní, neboť se vztahují k bojům a mobilizaci v době po vypuknutí ozbrojeného konfliktu na Ukrajině v letech 2014 – 2015. Tyto důkazy tak nijak nezpochybňují závěr, že žalobcovy obavy nejsou ničím podložené, pouze jeho subjektivním pocitem, neboť nevypovídají ničeho o tom, že osoby v situaci žalobce (tedy v situaci, kdy je v kontaktu s osobou, která se účastní konfliktů na východě Ukrajiny na proruské straně) jsou právě z tohoto důvodu vystaveny pronásledování ze strany ukrajinské tajné služby nebo jiných ukrajinských státních orgánů.

45. Dále se soud ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce na částečně pravdivých skutečnostech vykonstruoval svůj nový azylový příběh, aby se jim musel žalovaný vypořádat, s cílem, aby žalobce alespoň oddálil svůj nucený odchod z ČR, který mu hrozil výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 18. 10. 2018. Výpověď žalobce v pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 31. 1. 2019 lze ve vzájemné souvislosti s dalšími skutečnostmi zjištěnými žalovaným v průběhu řízení zcela jednoznačně vyhodnotit i dle názoru soudu jako účelovou. Jde jednak o skutečnost, že v pořadí druhou žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal pouhé dva dny poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, přičemž v řízení o správním vyhoštění netvrdil žádné překážky, které by mu bránily ve vycestování do vlasti. Dále jde o skutečnost, že obdobně žalobce postupoval i v případě své první žádosti o mezinárodní ochranu ze září 2009, tj. poté, co mu hrozilo správní vyhoštění, požádal o mezinárodní ochranu. V rámci řízení o druhé žádosti o mezinárodní ochranu svá tvrzení o důvodech podání předchozí žádosti navíc výslovně prohlásil za nepravdivé a přiznal, že se tehdy chtěl vyhnout správnímu vyhoštění. Dokonce i v souvislosti s druhou žádostí výslovně uvedl, že kdyby nebyl zadržen policií, žádost by nepodával (strana 4 protokolu o pohovoru k žádosti ze dne 31. 1. 2019, odpověď na třetí otázku).
46. Soud připomíná, že jedním ze znaků azylového řízení je důkazní nouze na straně žadatele, který běžně nemá k dispozici dostatečné podklady k tomu, aby zcela prokázal svůj azylový příběh. Věrohodná výpověď žadatele je proto dostatečným důkazním prostředkem, kterým žadatel prokazuje pronásledování vlastní osoby. Jak NSS konstatoval v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ Jinými slovy, pokud má správní orgán ohledně předestřenému příběhu pochybnosti, je na něm, aby shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují. Z uvedeného vyplývá, že správní orgán musí dát předně žadateli při pohovoru dostatečný prostor k tomu, aby mohl předestříti podrobně svůj příběh, a to včetně všech detailů, které jsou často důležitým vodítkem pro posouzení věrohodnosti žadatele. Pokud správní orgán zjistí ve výpovědi určité rozpory, musí mít žadatel možnost tyto nesrovnalosti vysvětlit (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2008, čj. 1 Azs 18/2007-55). Při samotném hodnocení věrohodnosti žadatele pak správní orgán mimo azylový příběh žadatele, u kterého posuzuje míru detailu, specifickou příběhu a jeho vnitřní soudržnost, bere v potaz i informace poskytnuté jinými svědky a další externí informace jako například zprávy o zemi původu.
47. Těmto nárokům a postupům žalovaný v řízení beze zbytku dostál. Naopak, žalobce svým vlastním dosavadním postupem a pobytovou historií v ČR výrazně snížil věrohodnost své

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

výpovědi, proto nemohlo být pro něj nijak překvapivé, že správní orgán bude k jeho tvrzením již přistupovat poněkud obezřetněji či přísněji.

48. K námitce (2), tj. újmy, která by mohla být způsobena soukromému a rodinnému životu žalobce, kdyby musel vycestovat do vlasti, soud uvádí, že ani tuto neshledal jako důvodnou. Tato námitka by mohla být relevantní pouze z hlediska § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, a tedy porušení mezinárodních závazků ČR, kdy jedním z takových závazků je i zajištění ochrany na rodinný a soukromý život, např. podle čl. 8 Evropské úmluvy základních práv a svobod (dále jen „Úmluva“).
49. Žalovaný k této námitce na str. 13 napadeného rozhodnutí s odkazem na četnou judikaturu NSS (konkrétně na usnesení ze dne 8. 1. 2009, čj. 2 Azs 66/2008-52, ze dne 21. 4. 2010, čj. 9 Azs 3/2010-62, ze dne 28. 4. 2011, čj. 1 Azs 5/2011-36, *které se sice týkalo zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 zákona o azylu, ale závěry týkající se soukromého a rodinného života v tomto usnesení lze vztáhnout i na nyní posuzovanou věc*, a dále např. rozsudek ze dne 21. 5. 2010, čj. 6 Azs 5/2010-57), uvedl, že samotná existence soukromých či rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Pokud žadatel o mezinárodní ochranu hodlá realizovat své právo na soukromý a rodinný život na území ČR, nezabývá jej to povinností dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců na území ČR a další legislativu hostitelské země. Článek 8 Úmluvy přitom dle výše citovaného rozsudku NSS čj. 1 Azs 5/2011-36, neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. Žalovaný dále odkázal též na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, konkrétně na rozsudek ve věci *Nunez proti Norsku*, ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, z něhož vyplývá, že zásah do soukromého a rodinného života cizince v podobě vyhoštění bude nepřiměřený pouze výjimečně za situace, kdy dotčené osoby založily svůj rodinný život v době, kdy věděly, že jejich pobytový status je v dané zemi od počátku nejistý.
50. Žalovaný též zohlednil uložené správní vyhoštění žalobci, kde byla rovněž otázka zásahu do jeho soukromého a rodinného života vypořádána. V tamním řízení přitom žalobce netvrdil, že se na území ČR nachází osoba, kterou by jeho případné správní vyhoštění nepřiměřeně zasáhlo.
51. Soud se s uvedenými závěry zcela ztotožňuje a odkazuje na ně. Vzhledem k tomu, že žalovaný tuto otázku dle názoru soudu a s ohledem na její rozsah uplatněný v řízení před soudem, vypořádal dostatečným a přezkoumatelným způsobem, považoval soud za nadbytečné tyto závěry a odkazy na uvedenou judikaturu znovu opakovat. Soud dále doplňuje, že bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy v cizineckých věcech. Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.

52. Žalovaný v tomto ohledu přihlédl zejména k pobytové historii žalobce na území ČR, resp. k okolnostem podání jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, které se nápadně shodují s okolnostmi podání nynější žádosti žalobce, a dále skutečnosti, že ani v rámci řízení o správním vyhoštění neuváděl žádnou přítelkyni jako důvod, který by mu znemožňoval vycestovat z ČR, přičemž soud dodává, že dle vlastních tvrzení žalobce na ústním jednání konaném dne 29. 3. 2021 měl žalobce s přítelkyní vztah již od roku 2017, kdy přijela do ČR.
53. Soud sice nijak nezpochybňuje, že se žalobce mohl od doby své první žádosti o mezinárodní ochranu změnit a nyní chce vést řádný život se svojí partnerkou v ČR. Ač takovému přání žalobce soud lidsky rozumí, nejedná se o okolnost, která by odůvodňovala udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu za účelem legalizace pobytu žalobce v ČR. Tento institut, ani jiná forma mezinárodní ochrany podle zákona o azylu, není totiž koncipován pro případy, jako je případ žalobce. Pokud si žalobce přál žít v ČR legálně se svou přítelkyní, mohl a měl se podrobit režimu zákona k tomu výhradně určeného, a to zákona o pobytu cizinců.
54. Soud se dále ztotožnil s názorem žalovaného v tom, že vycestováním žalobce nedojde k porušení čl. 8 Úmluvy. Neudělení mezinárodní ochrany žalobci ani nijak neznemožňuje vést jeho rodinný a soukromý život s jeho přítelkyní, která je státní občankou Běloruska, neboť žalobce může svůj soukromý a rodinný život se svou přítelkyní realizovat i mimo území ČR, a to jak v jeho, tak v její zemi původu, což ostatně žalobce i sám v rámci ústního jednání uvedl.

V. Závěr a náklady řízení

55. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nevyhověl. Žalovaný přitom podrobně a přezkoumatelným způsobem popsal, z jakých důvodů žalobci jednotlivé druhy mezinárodní ochrany neudělil a soud neshledal ani jiné vady řízení, kterými by byl povinen zabývat se z úřední činnosti (§ 76 s. ř. s.). Proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
56. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Podání kasační stížnosti nemá odkladný účinek.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 29. března 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.